

دکتر رابرت ای. پترسون، الهیات به معنای خاص، جلسه ۱۹ اعمال خدا، خلقت و مشیت

رابرت پترسون و تد هیلدبرانت ۲۰۲۴ ©

این دکتر رابرت پترسون در حال تدریس الهیات به معنای واقعی کلمه یا خدا است. این جلسه نوزدهم، اعمال خدا، خلقت و مشیت الهی است.

ما سخنرانی‌های خود را در مورد الهیات به معنای واقعی کلمه، آموزه خود خدا، ادامه می‌دهیم و به سمت اعمال خدا می‌رویم.

ما بررسی کرده‌ایم که چگونه خدا تثلیث مقدس است، یک خدا در سه شخص. ما صفات خدا را، چه صفات غیرقابل انتقال و چه صفات قابل انتقال، مطالعه کرده‌ایم. اکنون اعمال خلقت و مشیت او را بررسی می‌کنیم.

ما در این دوره، کار او، کارهای رستگاری او و کمال را بررسی نمی‌کنیم. اما فرشتگان، شیطان و شیاطین را مطالعه می‌کنیم، زیرا اگرچه خدا آنها را به عنوان موجودات سقوط کرده نیافرید، در واقع، همانطور که خواهیم دید، برخی از فرشتگان شورش کردند.

بیاید با هم دعا کنیم. پدر مهربان، از تو به خاطر کلامت، به خاطر حقیقتت، به خاطر پسرت، به خاطر روح سپاسگزارم. ما را برکت بده، دعا می‌کنیم. ما را به راه جاودان هدایت کن، از طریق عیسی مسیح پروردگار ما. آمین.

کارهای خدا. خدای باشکوه با کارهایش شناخته می‌شود، که هم اهداف او را به انجام می‌رسانند و هم جلال او را نشان می‌دهند.

آثار او بسیارند، اما چهار اثر به عنوان آثار اصلی برجسته هستند: آفرینش، مشیت الهی، رستگاری یا نجات، و کمال. مجموعه سخنرانی‌های دیگر او به رستگاری و کمال می‌پردازند.

در اینجا، ما بر کارهای خلقت و تدبیر خداوند تمرکز می‌کنیم. خداوند همه چیز را خلق می‌کند، آموزه مسیحی خلقت. کتاب مقدس با خلقت آسمان‌ها و زمین توسط خداوند آغاز می‌شود.

کتاب مقدس با آفرینش آسمانی جدید و زمینی جدید توسط خدا به پایان می‌رسد. در پیدایش ۱:۱، خدا آسمان‌ها و زمین را آفرید. مکاشفه ۲۱ و ۲۲، ۲۱ در اوایل می‌گوید: «و نگریستم و آسمانی جدید و زمینی جدید دیدم.»

به این ترتیب، آموزه خدا به عنوان خالق، داستان کتاب مقدس را شکل می‌دهد و نقش کلیدی در الهیات مسیحی ایفا می‌کند. در هسته اصلی آن، آموزه خلقت این است که خدا، بدون استفاده از هیچ ماده از پیش که در لاتین به معنای از هیچ به معنای «از هیچ» است، هر آنچه را که هست به *ex nihilo* موجود، یعنی وجود می‌آورد. خلقت، عمل کاملاً آزادانه خداست تا کمال خود را نشان دهد.

همانطور که قبلاً هنگام مطالعه ابدیت خدا، مزمور ۹۲ و آیه ۲، دیدیم، تنها او آغازی ندارد. مزمور ۹۰ آیه ۲ از ازل تا ابد، تو خدا هستی. خدا هر آنچه را که هست، از جمله نور، زمین، آسمان، آب، گیاهان، موجودات دریایی، حیوانات، فرشتگان و هر چیز دیگری، آفریده است. پیدایش ۱: ۱-۲۵، مزمور ۱۴۸: ۱-۵، کولسیان ۱: ۱۶، مکاشفه ۴: ۱۱، ۱۶.

بگذارید فقط یکی از آنها را بخوانم، مزمور ۱۴۸: ۱-۵. یکی از مزامیر ستایشی هالال که مزمور ۱۴۸ را به پایان می‌رساند. مزمور ۱۴۸: ۱، خداوند را ستایش کنید، خداوند را از آسمان‌ها ستایش کنید، او را در اوج‌ها ستایش کنید، همه فرشتگانش او را ستایش کنید، همه لشکریانش او را ستایش کنید، خورشید و ماه او را ستایش کنید، همه ستارگان درخشان او را ستایش کنید، ای آسمان‌های برتر و ای آب‌های بالای آسمان‌ها او را ستایش کنید.

بگذارید نام خداوند را ستایش کنند، زیرا او فرمان داد و آنها آفریده شدند و او آنها را برای همیشه و ابد برقرار ساخت. او فرمانی داد و آن از بین نخواهد رفت. خداوند را از زمین ستایش کنید، ای موجودات بزرگ دریایی و همه ژرفاها، آتش و تگرگ، برف و مه، باد طوفانی، که کلام او را به انجام می‌رسانید، کوه‌ها و همه تپه‌ها، درختان میوه‌دار و همه سروها، حیوانات و همه چهارپایان، خزندگان و پرندگان، پادشاهان زمین و همه قوم‌ها، شاهزادگان و همه حاکمان زمین، جوانان و دوشیزگان با هم، پیران و کودکان.

بگذارید نام خداوند را ستایش کنند، زیرا تنها نام او متعال است؛ جلال او برتر از زمین و آسمان است؛ او شاخی برای قوم خود برافراشته است، ستایش برای همه مقدسین او، برای قوم اسرائیل که به او نزدیک هستند، خداوند را ستایش کنید. من ادامه دادم و هر ۱۴ آیه را خواندم زیرا در آن به موضوع خلقت پرداخته شده است. خداوند همچنین مستقیماً در آفرینش مردان و زنان نقش دارد، که او به طور خاص آنها را به تصویر خود آفریده است.

پیدایش ۱:۲۷، او ایشان را به صورت خدا آفرید، مرد و زن، ایشان را آفرید. پیدایش ۱:۲۷ و ۲۷، مرقس، رومیان ۵:۱۲ تا ۲۱، یعقوب ۳:۹ تا ۱۲. یک بار دیگر، خدا مردان و زنان را، به ویژه به صورت خود، ۱۰:۶ می‌آفریند.

پیدایش ۱:۲۷، ۲۷، مرقس ۱۰:۶، رومیان ۵:۱۲ تا ۲۱، یعقوب ۳:۹ تا ۱۲. تمام خلقت، طرح و نظم نقشه ابدی خدا را منعکس می‌کند و با حکمت خدا به وجود می‌آید. ارمیا ۱۰:۱۲، اراده خدا، مکاشفه ۴:۱۱ و کلام خدا، مزمور ۳۳:۶ تا ۹. حکمت خدا، ارمیا ۱۰:۱۲، اراده خدا، مکاشفه ۴:۱۱، کلام خدا، مزمور ۳۳:۶ تا ۹ خلقت، خدا را آشکار می‌کند، زیرا شهادت قدرت و کار دست او را به همه مردم در همه زمان‌ها و مکان‌ها می‌دهد.

مزمور ۱۹: ۱ تا ۶، رومیان ۱: ۱۸ تا ۳۲. باید کمی از آن را بخوانم. زیرا خشم خدا از آسمان بر هر بی‌دینی و بی‌عدالتی مردمانی که با بی‌عدالتی خود، حقیقت را سرکوب می‌کنند، نازل می‌شود.

زیرا آنچه می‌توان درباره خدا دانست، برای آنها آشکار است، زیرا خدا آن را به آنها نشان داده است. زیرا صفات نادیدنی او، یعنی قدرت ابدی و ذات الهی او، از زمان آفرینش جهان در چیزهایی که آفریده شده‌اند، به وضوح درک شده‌اند. این امر آنها را بدون هیچ عذری باقی می‌گذارد و برخلاف اعمال نفس در غلاطیان ۵، در اینجا ابتدا بت‌پرستی و سپس گناهان جنسی، این بار گناهان دگرجنس‌گرایانه را داریم و این نشان می‌دهد که قوم خدا، مخلوقات خدا، هم در پرستش و هم در زندگی جنسی علیه او شورش می‌کنند.

آفرینش همچنین با نمایش پادشاهی، قدرت، نیکویی، حکمت، عشق و زیبایی خدا، او را جلال می‌دهد. پیدایش تا ۲۸، اشعیا ۴۳:۷، رومیان ۱۱:۳۳ تا ۳۶. مکاشفه ۴:۱۱ نقش خدا به عنوان خالق را به پذیرش ۱:۱ پرستش و جلال او پیوند می‌دهد.

ای پروردگار و خدای ما، تو شایسته‌ی دریافت جلال و افتخار و قدرت هستی، زیرا تو همه چیز را آفریدی و به اراده‌ی تو آنها وجود یافتند و آفریده شدند. مکاشفه ۴:۱۱. در واقع، خدای ابدی پیش از آفرینش وجود داشته است.

مزمور ۹۰ آیه ۲ و او به تنهایی همه چیز را به وجود می‌آورد. او بدون استفاده از مواد موجود قبلی می‌آفریند. عبرانیان ۱۱:۳ برای نقل قول، جهان هستی توسط کلام خدا آفریده شد، به طوری که آنچه دیده می‌شود از چیزهایی ساخته شده است که قابل مشاهده نیستند.

عبرانیان ۱۱:۳. خدا با بیان کلام خود می‌آفریند. سپس او گفت، آنگاه خدا گفت، روشنایی باشد و روشنایی شد. «پیدایش ۱:۳ و هفت بار دیگر در پیدایش ۱. همچنین به دوم پطرس ۳:۵ مراجعه کنید. خدا انسان را قادر می‌سازد تا کلام او را درک کند و به او پاسخ دهد.

علاوه بر این، خدا کل واقعیت را می‌سازد، که همان معنای آسمان‌ها و زمین در پیدایش ۱:۱ است. او همه چیز را می‌آفریند. افسسیان ۳:۹، مکاشفه ۴:۱۱، از جمله هر چیز «مرئی و نامرئی». کولسیان ۱:۱۶، آیه‌ای که خلقت را برای پسر خدا توصیف می‌کند.

یوحنا با تأیید جنبه‌های مثبت و انکار جنبه‌های منفی، بر این نکته تأکید می‌کند. بار دیگر، در مورد خداوند عیسی، همانطور که در یوحنا ۱:۳ به طور صحیح‌تر بیان شده است، عیسی نام انسانی او در تجسمش است. شریعت، کلام، نور، پسر ابدی قبل از تجسم او، همه چیز از طریق او آفریده شد.

و جدا از او، هیچ چیز آفریده نشد که آفریده شده باشد. یوحنا ۱:۳. تثلیث به طور جدایی‌ناپذیری کار خلقت را انجام می‌دهد، همانطور که آنها به طور جدایی‌ناپذیری هر جایی را که همه کار می‌کنند، انجام می‌دهند. یعنی خلقت کار پدر است.

اول قرن‌تینان ۸:۶، مکاشفه ۴:۱۱. پسر، یوحنا ۱:۳، اول قرن‌تینان ۸:۶، کولسیان ۱:۱۶، عبرانیان ۱:۲ و ۱۰. و خلقت کار روح القدس است.

پیدایش ۱:۲، ایوب ۳۳:۴. خدا از روی احساس تنهایی یا نیاز به معاشرت نمی‌آفریند، زیرا سه شخصیت تثلیث از ازل یکدیگر را دوست دارند. یوحنا ۱۷:۲۴. خدا، پدر، منبع خلقت است و پسر، عامل خلقت.

یک خدا وجود دارد، پدر. همه چیز از اوست و ما برای او وجود داریم. و یک خداوند وجود دارد، عیسی. مسیح. همه چیز به واسطه اوست و ما به واسطه او وجود داریم. «اول قرن‌تینان ۸:۹، ۸:۶، اول قرن‌تینان ۸:۶. روح خدا نیز در خلقت فعال است. پیدایش ۱:۲، مزمور ۱۰۴.

در خلقت، مانند هر چیز دیگری، خدا هم متعالی و هم قریب‌الوقوع است. تنها اوست که پیش از خلقت وجود دارد و بنابراین بیرون از آن و بالاتر از آن ایستاده است. او همچنین در خلقت خود قریب‌الوقوع است. زیرا به آن اهمیت می‌دهد، به آن نزدیک می‌شود و با قوم خود وارد رابطه‌ای مبتنی بر عهد و پیمان می‌شود.

دکترین مسیحی آفرینش، خطاهای دوگانه‌گرایی، صدورگرایی، همه‌خدایی و دئیسم را رد می‌کند. دکترین مسیحی آفرینش، این خطاها را در میان خطاهای دیگر رد می‌کند: دوگانه‌گرایی، صدورگرایی، همه‌خدایی و دئیسم.

دوگانه‌گرایی معتقد است که دو اصل ابدی خیر و شر وجود دارد. این مکتب نه تنها معتقد است که خیر و شر وجود دارد، بلکه هر دو اصل ابدی هستند. برعکس، خالق قادر مطلق واقعیت نهایی است. شر یک اصل ابدی رقیب با خدا نیست، بلکه تحریفی و انحرافی از خلقت خوب خداست.

تجلی‌گرایی معتقد است که جهان تجلی یا امتداد خود خداست. امتدادی، تجلی جوهر اوست. برخلاف این خالق، طبق کتاب مقدس، از خلقت خود متمایز است. بخشی از خود تجلی‌یافته نیست. خلقت سرریز وجود او نیست. بلکه او که تنها از ازل وجود دارد، جهان خود را با کلام خود به وجود می‌آورد. جهان به همان اندازه که خلقت از او متمایز است، از او متمایز می‌ماند، همانطور که مخلوق از خالق خود متمایز است.

پانتئیسم خدا و جهان او را با هم اشتباه می‌گیرد. می‌گوید خدا همه چیز است و همه چیز خداست.

در حالی که پانتئیسم به اشتباه خدا را با جهان خود برابر می‌داند، دئیسم خدا را از جهان حذف می‌کند. این آموزه می‌آموزد که خالق، توانایی اداره مستقل جهان، بر اساس بینش انسانی و بدون دخالت او را در جهان خود ایجاد می‌کند.

آموزه‌های خلقت و مشیت الهی، هم پانتئیسم و هم دئیسم را رد می‌کنند. خدا نه تنها جهان را می‌سازد، بلکه همچنان آن را حفظ و هدایت می‌کند. شاید باید کمی بیشتر با این چهار خطا کار کنم: دوگانه‌انگاری، آفرینش‌گرایی، پانتئیسم و دئیسم.

دوگانه‌انگاری نه تنها می‌گوید که خیر و شر وجود دارند، بلکه از زمان سقوط در پیدایش ۳ در کتاب مقدس نیز وجود داشته‌اند. و شر در آسمان‌ها و زمین جدید وجود نخواهد داشت، زمانی که همه دشمنان خدا نابود شوند، از جمله عناصر انسانی، دشمنان انسانی، که به اصطلاح با تحمل مجازات ابدی در جهنم، که خارج از خلقت جدید است و هیچ چیز ناپاک یا گناهی در آن نیست، نابود می‌شوند. بلکه دوگانه‌انگاری می‌گوید که نه تنها آنچه درست است، بلکه همچنین می‌گوید که از سقوط تا زمان کمال، خیر و شر وجود دارند.

می‌گوید خوبی و بدی هر دو ابدی هستند. خدا اینطور نیست. خدای مقدس تنها نیست. من مردد هستم چون ما همین الان گفتیم که او هرگز تنها نیست. او یک تثلیث مقدس است.

تثلیث مقدس تنها نیست. طبق دوگانه‌گرایی، اصل ابدی دیگری از شر وجود دارد. و بنابراین، از این طریق خیر و شر ضروری هستند.

هیچ یک از این‌ها آموزه‌های کتاب مقدس نیستند. شر ابدی نیست. شر یک انحراف، یک سرخوردگی، یک شورش علیه خداست و قبل از پیدایش ۳ وجود نداشته است و در آسمان‌ها و زمین جدید نیز تا ابد وجود نخواهد داشت.

نه، تثلیث مقدس و ابدی پدر، پسر و روح القدس از ازل وجود داشته است. شر رقیب ابدی او نیست. تنها خدا، خداست و ابدی است.

نظریه فیضان معتقد است که خلقت، سرریز وجود خداست. این یک سرریز هستی‌شناختی، یک سرریز متافیزیکی از همان چیزی است که خدا از آن ساخته شده است. این خیلی خوب از آب درنیامد.

این سرریز شدن وجود خدا از خودش است که اشتباه است. مطمئناً، خلقت در ارتباط با خالق است، اما خالق امتداد یافته و ساطع شده از جهان نیست. نه، نه، بین خالق و خلقتش تمایز وجود دارد.

این تجلی وجود او نیست. بلکه از کسی که آن را ساخته جداست و کسی است که بیرون از آن می‌ماند، از آن فراتر می‌رود، و درون آن است، اما بخشی از آن نیست، قریب‌الوقوع است. پانتئیسم خدا و جهان او را با هم اشتباه می‌گیرد، و بنابراین اشتباه است.

خدا جهان او نیست. همه چیز خدا نیست. تنها خدا از ازل وجود داشته است و اوست که به آفرینش خود هستی می‌بخشد.

این خدا نیست. این او نیست. او کاملاً از آن متمایز است.

او آن را ساخته و اداره می‌کند. او آن را حفظ و اداره می‌کند، اما او مخلوق نیست. وحدت وجود، خدا و جهان او را با هم اشتباه می‌گیرد.

اگر چنین کند، که چنین می‌کند، دوگانه‌گرایی خدا و جهانش را از هم جدا می‌کند. این آموزه مسیحی خلقت را آموزش می‌دهد، اما سپس می‌گوید که خدا اصولی را در خلقت قرار داده تا به خودی خود عمل کند. این اشتباه است زیرا ارائه کتاب مقدس این است که خلقت با مشیت الهی دنبال می‌شود.

خداوند جهانی را که آفریده است، حفظ و هدایت می‌کند. اگر پانتئیسم به طور نامشروع خدا را با جهانش یکی می‌داند، دوگانه‌گرایی، منظوم دئیسم است، خدا و جهانش را به طور نامشروع از هم جدا می‌کند. حقیقت خلقت و مشیت است.

هدف اصلی کار آفرینش خدا، جلال خود اوست. پولس این را هنگامی که در رومیان ۱۱:۳۶ در مورد کارهای آفرینش، تدبیر و تکمیل خدا تأمل می‌کند، تأیید می‌کند. زیرا از او، آفرینش، و از طریق او، تدبیر، و به سوی او، تکمیل، همه چیز است. از او، از طریق او، همه چیز برای اوست.

:جلال تا ابد از آن اوست. آمین. رومیان ۱۱:۳۶. پولس همچنین در کولسیان ۱:۱۶ درباره مسیح می‌نویسد: همه چیز به واسطه او آفریده شده است، او نماینده پدر در آفرینش است و برای اوست که همه چیز برای جلال پسر وجود دارد.

وقتی پولس می‌گوید برای او، منظورش برای اهداف و جلال مسیح است. این واقعیت که کتاب مقدس کار خلقت خدا را بسیار خوب اعلام می‌کند، پیدایش ۱:۳۱، پیامدهای بزرگی دارد. هر چیزی که خدا خلق می‌کند ذاتاً خوب است، نه بد، از جمله چیزهای فیزیکی.

در واقع، بدن انسان و تمایلات جنسی گناه نیستند، بلکه هدایایی از جانب خدا هستند که باید طبق اراده او مورد استفاده قرار گیرند. علاوه بر این، ریاضت، این ایده که تقدس با رفتار خشن با بدن انسان حاصل می‌شود، گمراه‌کننده است. همانطور که پولس در کولسیان ۲:۲۰-۲۳ تعلیم می‌دهد، او می‌گوید، این کار در آن مکان باعث ترویج دینداری نمی‌شود.

زهد می‌گوید که تقدس با انکار امیال جسمانی حاصل می‌شود. این نادرست است. خدا جهان را آفرید، او امیال ما را به ما داد، ما باید از آنها برای جلال او به روش‌هایی که او آشکار کرده است استفاده کنیم.

از آنجا که انسان‌ها مخلوق خالق ابدی هستند، ما هم از مواهب بزرگ و هم از محدودیت‌های بسیاری برخورداریم. او تاج جلال و افتخار را بر سر ما نهاد، مزمور ۸:۵. و به ما قدرت و تسلط بر کارهای دست خود می‌دهد، مزمور ۸:۶. خداوند تاج جلال و افتخار را بر سر ما نهاد. در متن مزمور ۸، منظور آدم و حوا به عنوان اولین انسان‌ها هستند.

او تاج جلال و افتخار را بر سر ایشان نهاد و به ایشان بر کارهای دست خود تسلط بخشید. همین امر در مورد ما، فرزندان و نوادگان ایشان نیز صادق است. مخلوق بودن ما، مسئولیت بزرگی را برای تحقق اهدافی که خداوند ما را برای آن آفریده است، به همراه دارد.

این موارد، به عنوان مباشر، شامل توجه هستی‌شناختی به جهانی است که خداوند به عنوان خانه ما به ما می‌دهد. او به ما ذهن و بدن‌های شگفت‌انگیزی می‌دهد که ما را قادر می‌سازد از او و دنیای زیبایش لذت ببریم. اما فقط خدا خودکفا و ابدی است.

و ما مخلوقات او هستیم که به او وابسته‌ایم، زیرا، نقل قول، در او زندگی می‌کنیم، حرکت می‌کنیم و هستی خود را داریم، اعمال رسولان ۱۷:۲۸. ما همچنین خالق را به خاطر جهان باشکوه و دوست‌داشتنی‌اش ستایش می‌کنیم، مزمور ۱۹: ۱، مزمور ۱-۳۸: ۹. آن جهان معنا، وحدت و فهم‌پذیری دارد و به حکمت قدرت، نیکی، جلال و زیبایی خدا اشاره می‌کند. ما خالق را به خاطر جهان باشکوه و دوست‌داشتنی‌اش ستایش می‌کنیم، مزمور ۱۹: ۱، مزمور ۱-۳۸: ۹. و آن جهان معنا، وحدت و فهم‌پذیری دارد و به حکمت، قدرت، نیکی، جلال و زیبایی خدا اشاره می‌کند. با این بررسی مختصر از خلقت، به سراغ مشیت الهی می‌رویم.

خدای ما تاریخ را هدایت می‌کند، آموزه مسیحی مشیت الهی. خلقت، عمل اولیه خدا در به وجود آوردن همه چیز است، در حالی که مشیت الهی، کار مداوم او در حفظ و هدایت خلقتش است. کتاب مقدس وست‌مینستر، مشیت الهی را به خوبی تعریف می‌کند و به این سوال پاسخ می‌دهد که مشیت الهی چیست؟ این کتاب می‌گوید مشیت الهی، مقدس‌ترین، حکیم‌ترین و قدرتمندترین ذات خداست که همه مخلوقات و اعمال آنها را حفظ و اداره می‌کند.

این پاسخ به سوال ۱۱ از کتاب مقدس وست‌مینستر است. مشیت الهی، مقدس‌ترین، حکیم‌ترین و قدرتمندترین خداوند است که همه مخلوقات و اعمال آنها را حفظ و اداره می‌کند. دو جنبه مشیت الهی، همانطور که خواهیم دید، عبارتند از: حفظ، نگهداری و حکومت خداوند.

علاوه بر این، کاتشیزم مختصر، سه مورد از مهمترین ویژگی‌های خدا، یعنی صفاتی از خدا که کار مشیت او را شکل می‌دهند، را انتخاب می‌کند. مشیت، مقدس‌ترین ویژگی خداست که همه چیز را حفظ و اداره می‌کند. حکیم‌ترین ویژگی اوست که حفظ و حکومت می‌کند، و قدرتمندترین ویژگی اوست که همه چیز و همه اعمال آنها را حفظ و اداره می‌کند. مشیت شامل حفظ و حکومت است.

حفاظت، کار خداوند برای حفظ خلقتش است که هم عهد عتیق و هم عهد جدید به آن گواهی می‌دهند. مزمور ۱۰۴، مزمور ۱۰۴، از آیه ۱۰ شروع می‌شود. تو چشمه‌ها را در دره‌ها جاری می‌سازی.

آنها در میان تپه‌ها جاری می‌شوند. آنها به هر حیوان صحرا آب می‌دهند. الاغ‌های وحشی تشنگی خود را فرو می‌نشانند.

پرندگان آسمان در کنار آنها ساکنند. آنها در میان شاخه‌ها آواز می‌خوانند. تو از جایگاه بلند خود، کوه‌ها را آبیاری می‌کنی.

زمین از ثمره کار تو سیر می‌شود. تو باعث میشوی که علف برای دامها و گیاهان برای کشت انسان رشد کنند. مزمور ۱۰۴، آیه ۱۴.

تا از زمین خوراک و شراب بیرون آورد تا دل انسان را شاد کند، روغن تا چهره‌اش را درخشان سازد، و نان تا دل انسان را تقویت کند. درختان خداوند به فراوانی آبیاری می‌شوند، همانطور که سروهای لبنان که او کاشته است. پرندگان در او لانه‌های خود را می‌سازند.

لک‌لک در میان درختان صنوبر خانه دارد. کوه‌های بلند برای بزهای وحشی هستند. صخره‌ها پناهگاه گورکن‌های صخره‌ای هستند.

او ماه را برای تعیین فصل‌ها آفرید. خورشید می‌داند که زمان غروب کردن است. تو تاریکی را می‌آفرینی، و شب است که همه حیوانات جنگل در آن پرسه می‌زنند.

شیرهای جوان برای شکار خود غرش می‌کنند و غذای خود را از خدا می‌جویند. وقتی خورشید طلوع می‌کند، آنها پنهان می‌شوند و در لانه‌های خود می‌خوابند. انسان تا شامگاه به دنبال کار و تلاش خود می‌رود.

ای خداوند، کارهای تو چه بسیارند. همه را با حکمت آفریده‌ای. زمین پر از آفریدگان توست.

این دریا، بزرگ و پهناور، مملو از موجودات بی‌شمار، موجودات زنده کوچک و بزرگ است. کشتی‌ها و لویاتان، که شما برای بازی در آن ساخته‌اید، به آنجا می‌روند. همه اینها به تو چشم دوخته‌اند تا در فصل مناسب، غذایشان را به آنها بدهی.

وقتی به آنها چیزی می‌دهی، آن را جمع می‌کنند. وقتی دستت را باز می‌کنی، از چیزهای خوب سیر می‌شوند. وقتی رویت را می‌پوشانی، ناامید می‌شوند.

وقتی نفسشان را می‌گیری، می‌میرند و به خاک برمی‌گردند. وقتی روح را می‌فرستی، آفریده می‌شوند و روی زمین را تازه می‌سازی. یک متن مفصل از عهد عتیق، مزمور ۱۰۴، آیات ۱۰ تا ۳۰، که بر حفظ خلقت توسط خداوند تأکید می‌کند.

ما قبلاً مزمور ۱۴۸:۷ تا ۱۴ را خوانده‌ایم. دیگر این کار را نمی‌کنم. کولسیان ۱:۱۷، به مسیح، به خورشید همه چیز به هم پیوسته است.

عبرانیان ۱:۳، او همه چیز را با کلام قدرتمند خود حفظ می‌کند. آن دو نفر آخر، هر دو از مسیح هستند. حفاظت خدا به ویژه مربوط به قوم اوست که او آنها را دوست دارد، نجات می‌دهد و طبق نقشه خود حفظ می‌کند.

مزمور ۲۳، من تا ابد در خانه خداوند ساکن خواهم بود. اشعیا ۴۰:۱۱. اشعیا ۴۰:۲۷ تا ۴۰ تا ۳۱.

رومان ۸:۲۸ تا ۳۹. هیچ محکومیتی برای کسانی که در مسیح عیسی هستند وجود ندارد. هیچ چیز نمی‌تواند ما را از عشق خدا در مسیح عیسی، پروردگار ما، جدا کند.

اول یوحنا ۱۸:۵. حکومت کار خداست اگر حفاظت، کار او برای حفظ و نگهداری خلقتش باشد. حکومت کار او برای هدایت خلقتش به سمت اهدافش است، که کتاب مقدس به وفور آن را تأیید می‌کند.

مزمور ۳۳:۱۰ تا ۲۲. اشعیا ۴۰:۲۲ تا ۴۰ تا ۲۶. دانیال ۴:۳۴ و ۳۵.

اعمال رسولان ۴: ۲۳ تا ۳۱. اعمال رسولان ۱۴: ۱۲ تا ۱۷. مزمور ۳۳، از آیه ۱۰ شروع می‌شود. من به صورت گزینشی برخی از این آیات را می‌خوانم و ارجاعات بقیه را تکرار می‌کنم.

مزمور ۳۳: ۱۰. خداوند تدبیر امت‌ها را باطل می‌کند. او نقشه‌های قوم‌ها را نقش بر آب می‌سازد.

مشورت خداوند تا ابد پابرجاست. تدبیرهای قلب او برای همه نسل‌ها. خوشا به حال قومی که خداوند، خدای آنهاست.

قومی که او به عنوان میراث خود برگزیده است. خداوند از آسمان به پایین نگاه می‌کند. او همه فرزندان آدم را می‌بیند.

از جایی که بر تخت نشسته است، به همه ساکنان زمین می‌نگرد. او که دل‌های همه آنها را محکم می‌کند، قلب‌های همه آنها را شکل می‌دهد و تمام اعمال آنها را مشاهده می‌کند. پادشاه توسط ارتش عظیم خود نجات نمی‌یابد.

جنگجو به نیروی عظیمش رهایی نمی‌یابد. اسب جنگی امیدی واهی برای نجات است. و با قدرت عظیمش نمی‌تواند نجات دهد.

اینک، چشم خداوند بر کسانی است که از او می‌ترسند. بر کسانی که به عشق پایدار او امیدوارند تا جانشان را از مرگ رهایی بخشد و در قحطی زنده نگه دارد. جان ما منتظر خداوند است.

او یاور و سپر ماست. زیرا دل ما در او شاد است، زیرا به نام مقدس او توکل داریم. ای خداوند، محبت تو بر ما باد، چنانکه به تو امید بسته‌ایم.

آن مزمور ۳۳: ۱۰ تا ۲۲ بود. تکرار می‌کنم، اشعیا ۲۲: ۴۰ تا ۲۶. دانیال ۳: ۳۴، ۳۵.

اعمال رسولان ۴: ۲۳ تا ۳۱. اعمال رسولان ۱۴: ۱۲ تا ۱۷. علاوه بر حفظ و حکومت، مشیت الهی شامل هماهنگی نیز می‌شود که در آن خدا و مخلوقاتش هر دو برای اهداف مورد نظر او عمل می‌کنند.

خداوند همیشه تاریخ را با عمل مستقیم خود هدایت نمی‌کند، بلکه اغلب از اعمال آزاد مردم و سایر علل ثانویه استفاده می‌کند. کتاب مقدس این ایده را منعکس می‌کند و تصریح می‌کند که خداوند از عوامل انسانی استفاده می‌کند. پیدایش ۱، ۲۶ تا ۳۰.

دوم سموئیل ۱۲: ۱ تا ۱۵. یوحنا ۶: ۱ تا ۱۳. اعمال رسولان ۱: ۵. خدا از ملت‌ها استفاده می‌کند.

اشعیا ۱۰: ۱۰ تا ۱۱. اشعیا ۵: ۱۰ تا ۱۱. عزرا ۱. خدا از مخلوقات استفاده می‌کند.

مزمور ۱۰۴. فرشتگان. پیدایش ۱۶: ۶ تا ۱۴.

لوقا ۱: ۲۶ تا ۳۸ و بیشتر. مشیت الهی به هر حوزه از خلقت او گسترش می‌یابد. جهان، طبیعت، زندگی مردم، شیطان و فرشتگان، ملت‌ها، حیوانات، حوادث، اعمال آزاد و اعمال گناهکارانه.

همه اینها از کتاب الهیات سیستماتیک، نوشته لوئیس بیرکهورف، صفحه ۱۶۸ است. من دوباره به آن مراجعه می‌کنم و به آیات کتاب مقدس ارجاع می‌دهم. پیدایش

- مشیت الهی شامل تمام عرصه‌های خلقت او می‌شود. جهان هستی. مزمور ۱۰۳:۱۹.
- خداوند تخت خود را در آسمان‌ها برقرار کرده است و پادشاهی او بر همه فرمانروایی می‌کند. دانیال ۴:۳۵. افسسیان ۱:۱۱.
- خدا همه چیز را مطابق رأی اراده خود انجام می‌دهد. طبیعت یا خلقت. ایوب ۵:۳۷ و ۱۰.
- مزمور ۱۰۴:۱۴. مزمور ۱۳۵:۶. متی ۵:۴۵. متی ۶:۲۵ تا ۳۰.
- ایوب ۵:۳۷ و ۱۰. مزمور ۱۰۴:۱۴. مزمور ۱۳۵:۶. متی ۵:۴۵.
- متی ۶:۲۵ تا ۳۰. شیطان و فرشتگان. مشیت الهی بر آنهاست.
- ایوب ۱:۱۲. شیطان فقط با اجازه خدا می‌تواند به ایوب آسیب برساند. مزمور ۱۰۳:۲۰ و ۲۱.
- لوقا ۲۲:۳۱. شیطان و فرشتگان تحت مشیت الهی هستند. ایوب ۱:۱۲.
- مزمور ۱۰۳:۲۰ و ۲۱. لوقا ۲۲:۳۱. ملت‌ها تابع مشیت خداوند متعال هستند.
- ایوب ۱۲:۲۳. امثال ۲۲:۲۸. ببخشید، مزمور ۲۲:۲۸، نه امثال.
- مزمور ۶۶:۷. اعمال رسولان ۱۷:۲۶. امت‌ها. ایوب ۱۲:۲۳.
- مزمور ۲۲:۲۸. مزمور ۶۶:۷. اعمال رسولان ۱۷:۲۶. مشیت الهی شامل حیوانات نیز می‌شود.
- اول پادشاهان ۱۷:۴ تا ۶. مزمور ۱۰۴:۲۱، ۲۸. متی ۶:۲۶. متی ۱۰:۲۹.
- حیوانات. اول پادشاهان ۱۷:۴ تا ۶. مزمور ۱۰۴:۲۱ و ۲۸. متی ۶:۲۶.
- متی ۱۰:۲۹. مشیت الهی شامل حوادث نیز می‌شود. امثال ۱۶:۳۳.
- یونس ۱:۷. متی ۱۰:۲۹. حوادث. امثال ۱۶:۳۳.
- یونس ۱:۷. متی ۱۰:۲۹. بر اعمال آزاد انسان. پیدایش ۴۵:۵. خروج ۱:۱ و ۲۰.
- اشعیا ۱۰:۵ تا ۷. اعمال رسولان ۴:۲۷ تا ۲۸. اعمال آزاد. پیدایش ۴۵:۵. خروج ۱:۱ و ۲۰.
- اشعیا ۵:۱۰ تا ۷. اعمال رسولان ۴:۲۷ و ۲۸. مشیت الهی حتی شامل اعمال گناه‌آلود بشر نیز می‌شود. پیدایش ۵۰، آیه ۲۰.
- خروج ۱۴:۱۷. اعمال رسولان ۲:۲۲ تا ۲۴. دوم تسالونیکیان ۲:۱۱.
- مشیت الهی منعکس کننده عظمت، حکمت، قدرت، حقیقت، عدالت و فیض اوست. و مشیت او الهام بخش ستایش، لذت، اطمینان، توکل، هیبت، ترس و حکمت ما است. مزمور ۱۱۱.

یک بار دیگر. اعمال گناه آلود. پیدایش ۵۰، آیه ۲۰.

خروج ۱۴:۱۷. اعمال رسولان ۲:۲۲ تا ۲۴. دوم تسالونیکیان ۲:۱۱.

تکرار می‌کنم، مشیت الهی، منعکس کننده عظمت، حکمت، قدرت، حقیقت، عدالت و فیض اوست. و مشیت او الهام بخش ستایش، لذت، اطمینان، توکل، هیبت، ترس و حکمت ما است. مزمور ۱۱۱

ما در سخنرانی بعدی مان، آخرین سخنرانی مان، به مخلوقات خدا، فرشتگان، که البته برخی از آنها سرکشی کردند، خواهیم پرداخت.

این دکتر رابرت پترسون در تدریس خود در مورد الهیات به معنای واقعی کلمه یا خدا است. این جلسه ۱۹، اعمال خدا، خلقت و مشیت است.